

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący : SSR Maja Snopczyńska

Protokolant : Agnieszka Ząbkiewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 listopada 2019 roku w Ś.

sprawy z powództwa J. B.

przeciwko Syndykowi Masy Upadłości (...) SA w upadłości likwidacyjnej w K.

o sprostowanie świadectwa pracy

I. powództwo oddała;

II. nie obciąża powoda kosztami procesu.

UZASADNIENIE

Powód J. B. wniósł o sprostowanie świadectwa pracy datowanego na 16 sierpnia 2018 roku poprzez wskazanie okresu zatrudnienia w (...) S.A. pomiędzy 1.02.2013 r do 31.10.2014 r. w wymiarze pełny etat (zamiast 01.02.2013 r. – 25.06.2014 r.) oraz wskazanie, że do rozwiązania stosunku pracy z (...) S.A. doszło w oparciu o przepisy ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, nadto o zasądzenie od strony pozwanej na rzecz powodowa kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa prawnego wg. norm przepisanych. Uzasadniając powództwo powód wskazał, że w dniu 24 sierpnia 2018 roku otrzymał świadectwo pracy. W ustawowym terminie wniósł o sprostowanie świadectwa pracy wskazując na niepoprawnie określony okres zatrudnienia. Strona pozwana odmówiła sprostowania dokumentu powołując się na postanowienia ugody sądowej zawartej przed SR w (...) między Syndykiem Masy Upadłości (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej w K. a Inspektorem Państwowej Inspekcji Pracy w K.. Powód podniósł, że ugoda narusza interes powoda i należy ją uznać za nieważną; dodatkowo wskazał, że nie była zawierana w jego imieniu, nie upoważniał on bowiem Państwowej Inspekcji Pracy do zawierania w jego imieniu ugody pomijającej przyczynę rozwiązania stosunku pracy jak również ugody, która potwierdzałaby fakt „powrotnego przejścia” zakładu pracy z (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej w K. na syndyka Masy Upadłości O. i Wspólnicy z dniem 25 czerwca 2014r.

W odpowiedzi na pozew Syndyk masy upadłości (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w K. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych. W uzasadnieniu strona pozwana wskazała, że brak jest podstaw do sprostowania świadectwa pracy zgodnie z żądaniem pozwu podnosząc, że Okręgowy Inspektor Pracy w K. – w osobie starszego inspektora pracy D. W. – działając na rzecz J. B. wytoczył powództwo o ustalenie istnienia stosunku pracy pomiędzy (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej z siedzibą w K., a J. B. w okresie od 25 czerwca 2014 r. Postępowanie toczyło się przed Sądem Rejonowym (...) Zakończyło się ono ugodą zawartą 30 listopada 2017 roku, na mocy której zobowiązano stronę pozwaną do wydania świadectwa pracy potwierdzającego zatrudnienie J. B. w okresie od 27 czerwca 2011 roku do 25 czerwca 2014 r. w (...) Sp. z o.o.w Ś. oraz (...) S.A. w K. oraz potwierdzający ustanie zatrudnienia z dniem 25 czerwca

2014 roku w (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej w K. w związku z powrotnym przejściem zakładu pracy, nadto ugoda wyczerpała roszczenia objęte postępowaniem o ustalenie istnienia stosunku pracy. Strona pozwana wskazała także, że powód nie wstąpił do sprawy wytoczonej przez inspektora pracy, nie korzystał zatem z współuczestnictwa jednolitego. Powód wiedział o toczącym się postępowaniu, odpis pozwu został mu doręczony, umożliwiono mu także wstąpienie do sprawy jako współuczestnikowi jednolitemu. Powód z tej możliwości nie skorzystał. Strona pozwana podniosła także, że powód nie świadczył w rzeczywistości pracy aż do 31 października 2014 roku ani na rzecz strony pozwanej ani na rzecz Syndyka O., bowiem zeznając jako świadek przed SR (...) w biurze na ul. (...) pracował do końca sierpnia 2014 roku, bowiem z uwagi na nieopłacanie czynszu przez E. biuro nie funkcjonowało.

W toku postępowania Sąd ustalił

następujący stan faktyczny:

Powód był zatrudniony w (...) Sp. z o.o. w Ś., a następnie na mocy przejścia zakładu pracy w trybie art. 23¹ kp w (...) S.A. w K.. W dniu 25 czerwca 2014 roku do pomieszczeń, w których pracował powód w Ś. na ul. (...) wszedł Syndyk Masy Upadłości Spółki (...) i wspólnicy i nakazał pracownikom opuścić obiekt. Pismami z 4 lipca 2014 roku pracownicy otrzymali pisma o zwrotnym przejęciu pracowników przez Syndyka Masy Upadłości O. i wspólnicy. Od tej daty rozpoczęły się problemy pracowników, gdyż ani (...) S.A., ani Syndyk Masy Upadłości O. i wspólnicy nie uważali tych osób za swoich pracowników

W dniu 29 października 2014 roku ogłoszono upadłość (...) S.A. w K..

Dowód: postanowieniem z 29 X 2014r k. 38

zeznania świadka H. B. k. 138-139, płyta CD k. 141

zeznania powoda k. 139, płyta CD k. 141

W Sądzie Rejonowym (...) toczyła się sprawa z powództwa Okręgowego Inspektora Pracy w K. działającego na rzecz J. B. przeciwko (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej w K. o ustalenie istnienia stosunku pracy.

Na rozprawie w dniu 12 września 2017 roku powód był słuchany w charakterze świadka i oświadczył, że nie wstępuje do sprawy w charakterze powoda.

Inspektor Pracy D. W. wysyłała list do powoda przed złożeniem pozwu. Na rozprawie, kiedy padła propozycja ugody, propozycja ta nie za bardzo się pracownikom podobała, gdyż jej nie rozumieli; powód zgodził się z tłumaczeniami Inspektora że ugoda jest dla powoda korzystna, bo dostanie świadectwo pracy.

Na rozprawie w dniu 30 listopada 2017 roku została podpisana ugoda z której wynika, że Syndyk masy upadłości (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej w K. zobowiązał się wydać świadectwo pracy potwierdzające zatrudnienie J. B. w okresie od 27 czerwca 2011 r. do 25 czerwca 2014 roku w (...) Sp. z o.o. w Ś. oraz (...) S.A. w K. pozostającego w upadłości likwidacyjnej oraz potwierdzające ustanie zatrudnienia z dniem 25 czerwca 2014 r. w (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej w K. w związku z powrotnym przejściem zakładu pracy z (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej w K. na Syndyka masy upadłości (...) Sp. z o.o. w upadłości likwidacyjnej w Ś..

Postanowieniem z dnia 25 lipca 2018 roku umorzono postępowanie.

Dowód: protokół rozprawy z 30 XI 2017r w sprawie VII P 127/17 k. 51-52

postanowienie z dnia 25 VII 2018r k. 53

protokół rozprawy z 12 IX 2017r w sprawie VII P 127/17 k. 53-59

zeznania świadka D. W. k. 173

W dniu 16 sierpnia 2018 roku wydane zostało świadectwo pracy potwierdzające zatrudnienie powoda w firmie (...) S.A. w K. w okresie od 27 czerwca 2011 roku do 25 czerwca 2014 roku na pełny etat, w tym w (...) Sp. z o.o. w okresie od 27 czerwca 2011 roku do 31 stycznia 2013 roku i następnie w firmie (...) S.A. w okresie od 1 lutego 2013 roku do 25 czerwca 2014 roku. Jako przyczynę rozwiązania stosunku pracy wskazano porozumienie stron.

Powód wystąpił do strony pozwanej o sprostowanie świadectwa pracy. Pismem z dnia 24 września 2018 roku pozwana odmówiła sprostowania świadectwa pracy powołując jako podstawę odmowy treść ugody sądowej zawartej przed Sądem (...) między Syndykiem masy upadłości (...) S.A. w upadłości likwidacyjnej w K. a Inspektorem Państwowej Inspekcji Pracy w K..

Dowód: świadectwo pracy z dnia 16 sierpnia 2018 r, k. 7-9,

wniosek o sprostowanie świadectwa pracy z dnia 31 sierpnia 2018 r., k. 10,

pismo Syndyka masy upadłości (...) S.A. z siedzibą w K. z dnia 24 września 2018 r., k. 11-12

W tak ustalonym stanie faktycznym

Sąd zważył:

Powództwo podlegało oddaleniu.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie został ustalony na podstawie zeznań świadków, dokumentów zgromadzonych w aktach.

Powód domagał się sprostowania świadectwa pracy. Zgodnie z treścią art. 97 k.p. w związku z rozwiązaniem lub wygaśnięciem stosunku pracy, pracodawca jest obowiązany niezwłocznie wydać pracownikowi świadectwo pracy; w świadectwie pracy należy podać informacje dotyczące okresu i rodzaju wykonywanej pracy, zajmowanych stanowisk, trybu rozwiązania albo okoliczności wygaśnięcia stosunku pracy, a także inne informacje niezbędne do ustalenia uprawnień pracowniczych i uprawnień z ubezpieczenia społecznego, w świadectwie pracy zamieszcza się wzmiankę o zajęciu wynagrodzenia za pracę w myśl przepisów o postępowaniu egzekucyjnym; na żądanie pracownika w świadectwie pracy należy podać także informację o wysokości i składnikach wynagrodzenia oraz o uzyskanych kwalifikacjach. W Rozporządzeniu Ministra rodziny, pracy i polityki społecznej z dnia 30 grudnia 2016 r. w sprawie świadectwa pracy (Dz. U. z dnia 30 grudnia 2016 r.) wydanym w oparciu art. 97 § 4 kp wskazano w § 2 ust. 1, że w świadectwie pracy zamieszcza się informacje niezbędne do ustalenia uprawnień ze stosunku pracy i uprawnień z ubezpieczeń społecznych, dotyczące m.in. trybu i podstawy prawnej rozwiązania lub podstawy prawnej wygaśnięcia stosunku pracy, a w przypadku rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem - strony stosunku pracy, która dokonała wypowiedzenia.

Z kolei w myśl art. 97 §2 1 k.p., pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy. W razie nieuwzględnienia wniosku, pracownikowi przysługuje, w ciągu 7 dni od zawiadomienia

o odmowie sprostowania świadectwa pracy, prawo do wystąpienia z żądaniem jego sprostowania do sądu pracy. Sąd zobowiązany jest zatem do zbadania, czy pracownik dochował zarówno terminu do wystąpienia z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy, jak i czy dochował terminu do wystąpienia z powództwem przeciwko pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy.

W przedmiotowej sprawie powód w terminie wystąpił do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy i terminowo złożył pozew do sądu.

Świadectwo pracy powinno odzwierciedlać rzeczywisty przebieg zatrudnienia i w przypadku wniesienia powództwa o sprostowanie świadectwa pracy postępowaniem dowodowym powinny być objęte te okoliczności, z którymi nie zgadza się pracownik. Stan faktyczny w niniejszej sprawie jest specyficzny, gdyż przed (...) toczyła się sprawa o ustalenie

stosunku pracy, która zakończyła się zawarciem ugody. Strona pozwana wydała powodowi świadectwo pracy o treści zgodnej z postanowieniami powołanej ugody. Obecnie powód wniósł o sprostowanie świadectwa pracy wskazując, że ugoda narusza interes powoda i należy ją uznać za nieważną, nie była zawierana w jego imieniu, nie upoważniał on bowiem Państwowej Inspekcji Pracy do zawierania w jego imieniu ugody.

Zgodnie z treścią art. 365 §1 kpc orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. Zgodzić się należy że stanowiskiem Sądu Najwyższego wyrażonym w postanowieniu z dnia 10 kwietnia 2018 r. (I PK 121/17, cyt. za LEX nr 2508169), że „Moc wiążąca prawomocnego orzeczenia sądu charakteryzuje się dwoma aspektami. Pierwszy z nich odnosi się tylko do faktu istnienia prawomocnego orzeczenia. Ten aspekt występuje, gdy w poprzednim postępowaniu, w którym zapadło prawomocne orzeczenie, nie brała udziału choćby jedna ze stron nowego postępowania, a nie jest ona objęta prawomocnością rozszerzoną. Nie można bowiem takiej strony obciążać dalszymi skutkami wynikającymi z prawomocnego orzeczenia. Drugi aspekt mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia jest określony jako walor prawny rozstrzygnięcia (osądzenia) zawartego w treści orzeczenia. Jest on ściśle związany z powagą rzeczy osądzonej (art. 366 § 1 k.p.c.) i występuje w nowej sprawie pomiędzy tymi samymi stronami, choć przedmiot obu spraw jest inny. W nowej sprawie nie może być wówczas zastosowany negatywny (procesowy) skutek powagi rzeczy osądzonej polegający na niedopuszczalności ponownego rozstrzygnięcia tej samej sprawy. Występuje natomiast skutek pozytywny (materialny) rzeczy osądzonej przejawiający się w tym, że rozstrzygnięcie zawarte w prawomocnym orzeczeniu (rzecz osądzona) stwarza stan prawny taki, jaki z niego wynika. Sądy rozpoznające między tymi samymi stronami nowy spór muszą przyjmować, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak przyjęto to w prawomocnym, wcześniejszym wyroku, a więc w ostatecznym rezultacie procesu uwzględniającym stan rzeczy na datę zamknięcia rozprawy.” Sąd Najwyższy podkreślił także, że „w kolejnym postępowaniu, w którym pojawia się ta sama kwestia, nie może być ona już ponownie badana. Związanie orzeczeniem oznacza zatem zakaz dokonywania ustaleń sprzecznych z uprzednio osądzoną kwestią, a nawet niedopuszczalność prowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 15 lutego 2007 r., II CSK 452/06, OSNC-ZD 2008 Nr 1, poz. 20 oraz uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2008 r., III CZP 72/08, OSNC 2009 Nr 2, poz. 20).” Wskazując także, że wprawdzie „powagę rzeczy osądzonej ma w zasadzie tylko rozstrzygnięcie zawarte w sentencji wyroku, a nie uzasadnienie. Jeżeli jednak sentencja wyroku nie zawiera wyraźnych granic rozstrzygnięcia, aby ustalić granice powagi rzeczy osądzonej należy w pierwszej kolejności dokonać wykładni wyroku. Następnie trzeba posłużyć się treścią uzasadnienia, a jeśli nie zostało ono sporządzone, sąd orzekający musi sam - na podstawie akt sprawy - odtworzyć rozumowanie sądu, który wydał badane rozstrzygnięcie (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 17 września 1957 r., 1 CO 20/57, OSPiKA 1958 Nr 10, poz. 261; postanowienie z dnia 25 lutego 1998 r., II UKN 594/97, OSNAPiUS 1999 Nr 1, poz. 37 oraz wyroki z dnia 15 marca 2002 r., II CKN 1415/00, LEX nr 53284; z dnia 23 maja 2002 r., IV CKN 1073/00, LEX nr 55501; z dnia 8 czerwca 2005 r., V CK 702/04, LEX nr 402284; z dnia 21 czerwca 2007 r., IV CSK 63/07, LEX nr 485880; z dnia 15 listopada 2007 r., II CSK 347/07, LEX nr 345525; z dnia 13 marca 2008 r., III CSK 284/07, LEX nr 380931 i z dnia 3 czerwca 2008 r., I UK 323/07, OSNP 2009 nr 19-20, poz. 267).” Natomiast w tezie do wyroku z dnia 28 marca 2018 r. (IV CSK 123/17 LEX nr 2539867) Sąd Najwyższy stwierdził „związanie sądu, o którym stanowi art. 365 § 1 k.p.c., polega na tym, że sądy orzekające w innych sprawach nie mogą przyjąć, że w zakresie osądzonym istnieje inny stan niż przyjęty w prawomocnym rozstrzygnięciu.”

W niniejszej sprawie brak jest co prawda prawomocnego wyroku, który ustalałby datę czy podstawę zakończenia stosunku pracy, jednak została w tym przedmiocie zawarta ugoda sądowa, a ugoda taka ma moc prawomocnego wyroku. A tym samym - podobnie jak sąd związany byłby prawomocnym wyrokiem ustalającym stosunek pracy – sąd związany jest takimi ustaleniami wynikającymi z ugody sądowej. Jak wynika z tezy wyroku Sądu Najwyższego z dnia 31 marca 2000 r. w sprawie o sygn. akt II CKN 753/08 (cyt. za LEX nr 1219552) „Ugoda sądowa jest czynnością o mieszanym charakterze, a jej materialno-prawne skutki wyrażają się załatwieniem spornej między stronami sprawy, likwidując w ten sposób spór między nimi i regulując ich stosunek prawny.” Wskazać należy, że postanowieniem z dnia 25 lipca 2018 roku Sąd Rejonowy (...), tym samym stwierdził, że zawarta ugoda nie jest sprzeczna z prawem,

zasadami współżycia społecznego, nie zmierza do obejścia prawa i nie narusza słusznego interesu pracownika (art. 203 §4 kpc i 469 kpc).

Powód w chwili obecnej nie może skutecznie podnosić, że ugoda narusza interes powoda i należy ją uznać za nieważną cz też że nie była zawierana w jego imieniu, gdyż nie upoważniał on bowiem Państwowej Inspekcji Pracy do zawierania w jego imieniu ugody o tej treści. Jak bowiem wynika z wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 kwietnia 2002 r. V CKN 953/00 (cyt. za LEX nr 57200) „Uchylenie się od skutków materialnoprawnych ugody sądowej po prawomocnym zakończeniu procesu następuje na drodze powództwa o ustalenie nieważności ugody (art. 189 k.p.c.).” Powód nie może w więc w niniejszym postępowaniu kwestionować ważności czy prawidłowości zawarcia ugody. Tym samym nie podlegały rozważaniom sądu podnoszone przez powoda okoliczności co do ważności czy skuteczności ugody.

Skoro w niniejszym postępowaniu sąd jest związany okolicznościami wynikającymi z ugody zawartej w sprawie (...), nie podlegały rozważaniom sądu także okoliczności związane z ustaleniem daty i sposobu rozwiązania stosunku pracy.

Mając powyższe na uwadze na mocy powołanych przepisów wobec ustalenia, że świadectwo pracy wydane powodowi zgodne jest z treścią ugody sądowej powództwo oddalono.

Zgodnie z art. 102 kpc Sąd ma możliwość obciążenia strony przegrywającej jedynie częścią kosztów albo nie obciążać jej w ogóle tymi kosztami kierując się zasadami słuszości. Zasady słuszości w rozumieniu art. 102 kpc obejmują wystąpienie w sprawie przypadków szczególnie uzasadnionych powodujących odczucie, że zasądzenie na rzecz wygrywającego kosztów w całości byłoby sprzeczne z obiektywnym poczuciem sprawiedliwości oraz zasadami współżycia społecznego. Jak słusznie zwrócił uwagę Sąd Apelacyjny w Warszawie w postanowieniu z 8 lipca 2016 roku w sprawie I ACa 1380/15 (cyt. za LEX nr 2090436), do tych wypadków należy zaliczyć okoliczności „związane z przebiegiem postępowania, jak charakter dochodzonego roszczenia, jego znaczenie dla strony, przedawnienie roszczenia, subiektywne przekonanie o zasadności roszczenia wsparte na obiektywnych podstawach”. Sądowi z urzędu wiadomym jest, że od czerwca 2014 roku pracownicy (...) SA dążyli do unormowania swojej sytuacji prawnej poprzez ustalenie, kto faktycznie jest ich pracodawcą, zaś Syndyk masy upadłości odmawiał wypłaty jakichkolwiek świadczeń byłym pracownikom, wydania świadectw pracy, podnosząc, że od lipca 2014 roku nie był już pracodawcą. Okoliczności te niewątpliwie nakazują odstąpienie od obciążania powoda kosztami procesu.